

КНИГА ЕККЛЕЗІАСТА АБО ПРОПОВІДНИКА.

¹ Слова речника, сина Давидового, царя Єрусалимського:

² Марна марнота! говорить речник; марнота над марнотами, — все марне!

³ Що за хосен чоловікові з усієї праці його, що він працює під сонцем?

⁴ Рід проходить і рід приходять, тільки земля стоїть собі ввіки.

⁵ Сонце сходить, сонце й заходить, та й квапить знов до того місця, де має сходити.

⁶ Вітер повіє на полудне, потім поверне 'д півночі; знай, крутиться навкруги, та й вертається туди, звідки взявся.

⁷ Усі ріки течуть у море, та й море не переповнюєсь, і туди, звідки взялись, вони неначе вертаються, щоб знов текти.

⁸ Всі річі трудні; не може чоловік всього висловити; не насититься око, дивлячись, не наповниться ухо, слухаючи.

⁹ Що було колись, те буде й знов, і що діялось, те й діяти меться, й нема нового нічого під сонцем.

¹⁰ Станеться часом дещо, про що люде кажуть: Ось новина! так воно давно вже бувало за попередніх часів.

¹¹ Нема спомину про старовину; так само й потомство не держати ме в пам'яті того, що колись постане.

¹² Я, проповідник-речник, царював над Ізраїлем в Єрусалимі;

13 І віддався цілим серцем тому, щоб слідити та мудро вивідувати все, що діється під сонцем. Тяжка се праця, що її дав Бог людям, щоб нею займались!

14 Видав я все, що робиться під сонцем: — що ж? усе марнота й мука для духа.

15 Криве не буде простим, а чого нема, те ні-що й рахувати.

16 Я говорив в мойму серці: Ось я став великим, і придбав більш мудрості, ніж усі ті, що царювали поперед мене в Єрусалимі, й серце моє бачило багато мудрості й знання.

17 І направив я свого духа на те, щоб спізнати, що се таке мудрість, і що таке безумність та дурнота; та пересвідчився, що й се томить духа;

18 Бо в кого більш мудрості, в того більш і смутку; й хто прибільшує знання, — прибільшує й гризоти.

2

1 От і кажу собі в серці: Дам я тобі покушати радощів, — заживай добра! Аж і се марнота.

2 Про сьміх сказав я: Дурниця! а про радощі: Що з вас?

3 Подумавши, давай я, підвеселяти себе вином, і, ходючи слідом за премудростю, придержуватись і сієї дурниці, аж докіль побачу, що гаразд для синів людських, що повинні б вони робити під небом, живучи так недовго на сьвіті.

4 Брався я за великі праці: будував будинки, насаджував виноградники,

5 Заводив собі сади й огороди до прогульки, й насадив у них всяке дерево плодове;

6 Я робив стави — поливати дерева, що росли в гаях у мене;

7 Куповав бранці й бранки, а то були в мене й домовники; були в мене стада буйної й дрібної скотини більш, ніж у всіх, що перше мене були в Єрусалимі;

8 Призбірав я собі срібло й золото й скарби з царів і земель; завів у себе сьпіваків і сьпівачок і все, що веселить людей, та всякі музичні прибори.

9 Я зробивсь великим і богатим, так що переважив усіх, що бували поперед мене в Єрусалимі, а при всьому тому премудрість моя зоставалась у мене.

10 Чого б ні забажали очі мої, я вволяв їх волю; не уймав мому серцю ніяких радощів; серце бо моє веселилось усіми трудами моїми, й се був мій пай з усіх трудів моїх.

11 Та як поглянув я на все, що мої руки зробили й скільки завдавав я собі клопоту, працюючи, — бачу, що все воно марне, тільки мучить дух, і ніякої з того користі під сонцем.

12 І завзявсь я міркувати, що воно премудрість і що таке воно дурнота та без'ум; (Що вдіє той, що по царі постане? Вже з давен воно зроблено.)

13 І я побачив, що мудрість бере гору над дурнотою, як сьвітло над темрявою:

14 У мудрого очі в голові, а дурний ходить потемки; та пізнав я й те, що суджено долю однаку й сьому й тому.

15 І кажу сам собі; доля дурного, се й моя доля. Про що ж мені було добиватись мудрості? І мусів сказати сам собі: І се марнота!

16 Мудрого не будуть споминати вічно, так само як і дурного; в будущині все забудесь, — і, о горе! мудрий вмірає так само, як і дурний.

17 І зробилось мені житте ненавидним, і огидло мені все, що діється під сонцем; бо все воно марнота

й утома духа.

¹⁸ І зненавидів я всю працю мою, що працював під сонцем; бо маю все те зіставити другому, хто постане по мені.

¹⁹ А хто знає, чи він буде мудрий, чи дурний? Однакже він буде панувати над тим усім, що я трудом здобував, та показав себе мудрим під сонцем. І ось — марнота!

²⁰ І я одвернувся й вговорював моє серце, відречись усього, над чим працював під сонцем;

²¹ Інший бо працює з розумом, розсудливо й корисно, та й мусить покинути працю свою комусь такому, що не робив нічого в тому, як коли б воно йому належалося. Се марнота, се річ вельми сумна!

²² Бо що буде чоловікові за всі праці його, що томив себе, й за всю журбу серця свого під сонцем?

²³ Щодня він журився й побивався, ба й у ночі не було впокою. Чи ж не марнота се?

²⁴ Не у власті людській і се добро, щоб їсти да пити й насолоджувати душу свою тим, що працюю здобув. Я пересьвідчивсь, що й се з руки Божої;

²⁵ Бо хто може їсти і вживати без його ласки?

²⁶ Тому бо, хто вгоден йому, дає він мудрість і знатте й радощі; а грішному, щоб запобігав, дбав і до купи збірив, а вкінці зіставив тому, кого Бог вподобав. Тут знов — марнота й утома духа.

3

¹ Усьому під небом свій час і всякому ділу своя пора:

² Час родитись і час умірати, час насаджувати й час виривати насажене;

³ Час убивати й час гоїти, час валити й час будувати;

4 Час плакати й час сьміятись; час сумовати й час танцювати,

5 Час розкидати камінне й час збирати камінне; час обіймати й час від обнимань відхилятись;

6 Час шукати й час губити; час збирати й час розкидати!

7 Час роздирати й час сшивати; час мовчати й час говорити;

8 Час любити й час ненавидіти; час воюватись і час миритись.

9 Яка користь буде трудящому з усієї роботи його?

10 Міркував я про ту журбу, яку дав Бог людям, щоб у ній вправлялись.

11 Усе він сотворив свого часу гарно, й світ вложив їм у душу; тільки що чоловікові не зрозуміти всього твору Божого з почину та й до кінця.

12 Зрозумів я, що їм нема нічого кращого, як веселитись і чинити добре, поки й життя їх.

13 І коли хто їсть і пє, й бачить добро в кожній праці своїй, то й се дар Божий.

14 Зрозумів я, що все, що творить Бог, тріває навіки: нічого до того придати й нічого з того уймати; Бог чинить усе так, щоб перед ним почесть почувати.

15 Що було, те є й тепер; що буде, те вже було, — і Бог викликає знов те, що минуло.

16 Ще ж бачив я під сонцем: де б мала правда бути, там кривда; де б бути правосуддю, там кривосудде.

17 І сказав я в серці мойму: Праведного й безбожного судити ме Бог, бо прийде час про все, а тоді й суд на всякі вчинки.

18 І сказав я в серці мойму про дітей людських, що Бог витрібує їх, нехай знають, що й вони зьвірре.

19 Доля бо людська й доля зьвіряча однака; як сі вмірають, так і ті вмірають, і одно диханне у всіх, а

людина не переважає звіря, бо все марнота.

²⁰ Все йде в одно місце: взялось із персті й усе вернесь у порох.

²¹ Хто бо знає, чи дух людський іде в гору, й чи зьвірячий дух іде вниз, у землю?

²² Оце ж я побачив, що нема нічого лучшого, як уживати чоловікові своєї праці; бо се доля його; бо хто приведе його поглянути на те, що послі него буде?

4

¹ І обернувся я, й побачив всяку пригнобу, що діється під сонцем, і бачив сльози пригноблених, що нема їм утішителя; а тут у руках гнобителів — сила, за тих же ніхто не заступиться.

² І вважав я тих, що померли, щаслившими над живих, — тих, що вже нема на сьвіті, над тих, що живі ще;

³ А над сих і тих щаслившими — ще ненароджених на сьвіт, що не бачили того зла, яке діється під сонцем.

⁴ Бачив я таки, що всяка праця й всяка користь з роботи викликає зависть між людьми. Та й се — марнота й мука духові.

⁵ Дурень той, хто сидить, склавши руки, й гризе власне тіло, приговорюючи:

⁶ Лучше жменя в спокою над пригорщі, повні праці й марного силкування.

⁷ І знов я обернувся, та й побачив марноту під сонцем:

⁸ Людина собі одинока, ні сина, ні брата, а не перестає працювати, очі його ненаситні на багатство. Та кому ж се я дбаю, й позбавляю душу мою всякого добра? Та й се — марнота й недобра робота!

⁹ Двом краще, ніж одному, вони бо мають більшу користь із своєї праці;

¹⁰ Бо як один упаде, другий підніме свого товариша. Горе ж самотньому, як упаде, а нема другого, що підняв би його.

¹¹ Так само, як лежать удвох, — їм тепло; а хто самотній, як йому нагрітись?

¹² І коли хто подужає одного, то удвох встоять проти його. Троїста нитка не так хутко рветься.

¹³ Лучший убогий та розумний молодик, ніж старий, а дурний царь, що не вміє приймати поради;

¹⁴ Бо той, вийшовши з темниці, стане царем, дарма що в своїм царстві родився убогим.

¹⁵ Бачив я між усіма, що ходять під сонцем, із тим другим молодиком, що займе опісля місце тамтого.

¹⁶ Безліч було народу перед ним, а пізнійші не будуть радуватись ним. І се марнота та мука духові.

¹⁷ Уважай на ногу твою*, йдучи в дом Божий, і будь готовий, скорше слухати, ніж приносити жертви робом дурнів, що навіть не знають, як вони не гаразд чинять.

5

¹ Не квапся язиком, і серце твоє нехай не поспішає вимовляти слово перед Богом. Бог бо на небі, а ти на землі; тим нехай у тебе буде слів не багацько.

² Бо як сни снуються тоді, як багацько клопотів, так і мова дурного виявляє себе многостю слів.

³ Як обречешся обітом перед Богом, то не гайсь його спевнити, не любить бо він дурних; спевни твою обітницю.

⁴ Краще не обітувати, ніж, обітувавши, не спевнити.

* **4:17** На себе.

⁵ Не давай устам твоїм уводити тебе в провину, й не кажи ангелам (Божим): Се була похибка. На що тобі того, щоб Бог прогнівався за твої слова та й в ніщо обернув діло рук твоїх?

⁶ Бо, як у многих видивах сонних, так і в многих словах — багато марноти. Ні! ти бійся Бога.

⁷ Як побачиш у якій країні, що тіснять убогого та суд і правду насилують, то не дивуйся тому, бо над високим стоїть висший, а над ними ще висший;

⁸ Перед же веде в цілій країні — царь, а сей дбає про всю країну.

⁹ Хто любить гроші, не вдовольниться ніколи, хто ж любить багатство, не похіснуєсь ним. А се — марнота.

¹⁰ Намножується статків, та бо множується й тих, що їх спотребовують; і яке ж тому добро, чиї вони: хиба що дивиться на них своїми очима?

¹¹ Роботящий солодко спить, чи він ізїв мало, чи багачко; а пересит не дає багатому заснути в смак.

¹² Є ще одна доскулююча неміч, яку я бачив під сонцем; багатство, що береже багатий на шкоду собі.

¹³ Гине се багатство через нещасливі пригоди; в його родиться син, і йому нічо не допадеться в руки.

¹⁴ Як вийшов нагим із материної утроби, таким і відходить, яким прийшов, і з усього, що придбав працею, не візьме, щоб понести в руці своїй.

¹⁵ Се ж велике лихо: яким прийшов, таким і відходь! Яка ж йому тоді користь, що завдавав собі праці на вітер?

¹⁶ А він увесь вік свій їв у потемках, у великій журбі, в досаді та прикростях!

¹⁷ От же що здалось мені добрим: їсти й пити та солодко вживати добра з праці своєї під сонцем через увесь час життя свого, що Бог йому дав; бо ж се доля

його.

¹⁸ І коли дав кому Бог багатство й достаток, і дозволив ними користуватись та брати з них свій пай, так се — дар Божий.

¹⁹ Не довго буде він памятати дні життя свого, тим то Бог і надоложив йому радіщами серця його.

6

¹ Ще одно лихо бачив я під сонцем, а його не трохи між людьми:

² Буває такий чоловіга, що Бог дає йому достатки, скарби й честь, та й не знає душа його недостачі в нічому, чого бажає, та не дав йому Бог розуму, хіснуватись тим, а чужий тим користуєсь; се марнота, се сумна річ!

³ Коли б у такого чоловіка була ціла сотня дітей, і він жив літа многі, — та й ще умножились дні життя його, а як душа його не втішається добром, та не було б йому й похорону, то я скажу: щасливий над його плод, перед часом народжений;

⁴ Сей бо нагло прийшов та й відійшов у темряву, й не знане імя його;

⁵ Він навіть не видів і не знав сонця і він спокійніший, ніж той.

⁶ А той, хоч би прожив дві тисячі років, не веселившись добром своїм, — хиба ж не все піjde в однакове місце?

⁷ Вся праця в людини — для її рота, а душа її не насичуєсь.

⁸ Чим же переважає розумний дурного? або такий тихий, що вміє обходитись із людьми?

⁹ Однакже лучше бачити перед очима, ніж тільки жадати. І тут марнота та й утома духа.

10 Що є на сьвітї, тому дано імя, й знають, що се — чоловік та й що годї йому правуватись із дужчим.

11 Багато таких річей, що прибільшують марноту; та що лучше чоловікові?

12 Хто ж знає, що добре про чоловіка в часї марного життя його, що проходить, як тінь? І хто скаже йому, що буде послї його під сонцем?

7

1 Добра слава лучше над пахущі мастї, а день смерті лучше родин.

2 Лучше йти в дім, де плачуть, ніж у такий, де бенкетують; усі бо люде так закінчують, а живущий прийме се до серця.

3 Сумуванне лучше сьміху; бо в смутку стає серце ліпшим.

4 Серце мудрих — у сумному дому, а серце дурних — у веселому.

5 Лучше слухати докір од мудрого, ніж пісні дурних;

6 Бо реготанне дурневе — се тріск тернини під казаном. Се теж марнота.

7 Коли мудрий тіснить других, — стається дурним, та й подарунки псують серце.

8 Кінець справи лучше початку, а покірний лучше такого, що високо несеться.

9 Не давай духу хутко в гнів попадати, гнів бо в серці в дурних гніздиться.

10 Не кажи: Чому то давні часи були лучші теперешніх? бо не мудрість надихає тебе сим питаннем.

11 Мудрість із достатком — річ добра, іменно же про тих, що бачать сонце;

12 Бо під її захистом так, як під захистом гроша; та знання переважає ще тим, що мудрість дає життя тому, в кого вона є.

13 Приглядайсь управі Божій; бо хто б те випростав, що він скривив?

14 У дні щасливі заживай добра, а в дні нещасливі — розумуй: Бог так само сотворив сей, як і той, щоб чоловік нічого не міг проти його сказати.

15 На все надививсь я за днів марного життя мого, й на се, що праведний гине в своїй праведності, а безбожний живе довго в безбожності своїй;

16 Та ти не будь надто строгим і не показуй себе мудрим над міру: чому тобі себе губити?

17 Не бувай надто грішним і безумним; чому бо тобі вмірати не свого часу?

18 Добре чинити меш, придержуючись одного й не занедбуючи другого: хто боїться Бога, той уйде всього того.

19 Мудрість дає мудрому більше сили, ніж у десятих старшин у городі.

20 Нема на сьвіті такого праведного чоловіка, щоб чинив добро, ніколи не грішивши;

21 Тим то не на кожне слово зважай, що говорять, щоб не почути тобі часом, як твій власний слуга тобі лихословить;

22 Твоя бо совість мусить сказати тобі, що й ти нераз лихословив другим.

23 Усе це розбірав я по мудрому; я бо сказав собі: Хочу бути мудрий; та мудрість далеко від мене.

24 Далеко все, і глибоко, так глибоко! хто дослідить?

25 Я звернув серце моє на се, щоб розізнати, вислідити та розискати мудрість і розум, і пізнати погань дурноти, незнання та безумності, —

26 І дознався, що гірше, ніж смерть — се жінщина, бо вона — сїть; серце в неї капкани, а руки — ланцюги. Хто добрий перед Богом, — урятуєсь від неї, а грішник спіймається нею.

27 От що я знайшов, каже проповідник, розвідуючи одно за одним!

28 А ще чого шукала душа моя, а я не знайшов? Знайшов я одного мужчину між тисячею, жінчини ж ні однієї.

29 Тільки се я знайшов, що Бог сотворив чоловіка правим, та люде пустились на всякі вигади.

8

1 Хто рівен премудрому — а все ж таки хто розуміє значінне річей? — Мудрість у чоловіка розяснює лице його й перемінює насуплений вид його.

2 Я кажу: Чини волю царську, а се — задля присяги перед Богом.

3 Не квап оддалятись од його; не будь упрямим в ледачому ділі; бо він, що схоче, все може зробити.

4 Слово царське потужне; хто зважиться сказати йому: Що ти робиш?

5 Хто певнить накази, той не дознає лиха; серце в мудрого знає й час і спосіб;

6 Про всяку бо річ є час і спосіб, тільки чоловікові лихо з тим,

7 Що він не знає, що станеться, а хто ж скаже йому, як воно станеться?

8 Ніхто не властен над духом, щоб здержати дух, і нема в його сили проти дня смерті, нема й пільги в службі віськовій, і провина не вирятуює винуватого.

9 Все це я вбачав, звертаючи увагу на те, що діється під сонцем. Буває часом, що один чоловік панує над другим чоловіком на шкоду йому.

10 Так бачив я, що ховали чесно безбожників, приходили й відходили з сьвятого місця, й забувано їх у місті, де вони так поводитись. Та й се марнота.

11 Суд над лихими вчинками не хутко судиться; через те й не лякаєсь серце людське, чинити зло.

12 Та хоч грішник сто раз коїть лихе й тріває в йому, то я знаю, що тільки богобоязливим буде добре, хто почуває почесть перед лицем його;

13 А безбожному не буде щастя й, немов би тїнь, не довго пробуде такий, хто не боїться Бога.

14 Ще ж, буває й ось така марнота на землі: Праведних постигає те, що заслуговали б учинки безбожних, а з безбожними діється таке, що заслуговали б учинки праведних. І сказав я: та й се — марнота!

15 От і вхвалив я веселощі; бо нема нічого кращого чоловікові під сонцем, як їсти, пити й веселим серцем уживати; се ж супроводить його в праці в днях життя його, що дав йому Бог під сонцем.

16 Як звернув я серце моє на те, щоб зрозуміти мудрість і розгледіти все, що діється на землі, де то чоловік ні в день ні в ночі не має сну, —

17 Тоді спізнав я по всіх ділах Божих, що людина не второпає того, що діється під сонцем. Скільки б ні силкувався чоловік дослідити, він все таки не здоліє виглибити того; і коли б який мудрець сказав, що він знає, то таки він не може того дослідити.

9

1 На все те обернув я серце моє, щоб зрозуміти, що праведні й мудрі й діла їх у Бога в руці, та що чоловік ні любови ні ненависті за те не знає, бо воно далеко перед ним.

2 Усьому й усім — одно: однак доля праведному й безбожному, доброму й злому, чистому й нечистому;

тому, що приносить жертви, й тому, що не приносить жертви; честивому, як і грішникові; тому, хто клянеться, як і тому, хто совіститься клястись.

³ Се ж то й біда в усьому, що діється під сонцем, що доля однака всім; тим то й серце в людей повне злості, й безум у серці їх, поки живота їх, а потім прилучуються до мертвих.

⁴ Поки людина в живих, має ще надію; тим, що живому собаці краще, ніж мертвому леву;

⁵ Бо живі знають, що помруть, а мертві нічогосінько не тямлять, і нема їм уже заплати, бо й пам'ять про них пішла в забуток;

⁶ І любов їх і ненависть і боротьба їх минулись, і не буде їм вже ніякої частини ні в чому, що діється під сонцем.

⁷ Ійди ж, їж твій хліб, радуючись, і пий твоє вино, веселючись, коли Бог ласкавий на діла твої.

⁸ Нехай повсячасно буде на тобі одежа світла, й нехай волос твій буде намащений.

⁹ Усолоджуй собі життє з жінкою твоєю, що її любиш, через усі дні марної життя твоєї, а котру дав тобі Бог за товаришку на всі швидколетні дні твої під сонцем; се бо — пай твій в життю й в трудах твоїх, що ти трудишся під сонцем.

¹⁰ Все, що маєш снагу робити, роби руками твоїми; бо в могилі, куди ти йдеш, нема вже роботи, ні роздумовання, ні знання, ні мудрості.

¹¹ І звернувся я й добачив під сонцем, що не швидким допадаєсь нагорода за побіг; не хоробрим — побіда; не мудрим — хліб; не розумним — багатство, й не тямущим — ласка, тільки час і случай у всім.

¹² Бо людина свого часу навіть не знає. Як риба попадається в невід, а птиця запутуєсь у сильце, так і люде ловляться в лиху годину, як вона прийде

негадано до них.

¹³ От іще яку бачив я мудрість під сонцем, а вона здалась мені не абиякою:

¹⁴ Було невеличке собі місто, та й не так то людне. Прийшов під його великий царь, обліг його, та й поробив проти його всі боеві прилади;

¹⁵ Аж се знайшовся в йому чоловік нетяга розумний та й вирятував городець своїм розумом, а ніхто потім не споминав про сього біднягу.

¹⁶ І сказав я: Розум лучше сили, та розумом у чоловіка бідного погорджують і слова його байдуже.

¹⁷ Слово тихе й розумне, як його послухають, переважає крик потужного між дурними.

¹⁸ Розум лучше військового знаряддя, та одно ледащо попсує часом багацько доброго.

10

¹ Мертві мухи псують запах пахущої масті у мироварника; таке ж чинить і мала дурнота в поважного чоловіка з його розумом і честю.

² Серце в мудрого (повертає) в правий бік, а серце в дурного — у лівий бік.

³ Якою б дорогою ні йшов дурний, — нема в його глузду: кожному виявить, що він дурний.

⁴ Як запалає в твого старшого досада проти тебе, не покидай твого місця: лагідність охоронить тебе од більшої провини.

⁵ Є одно зло, яке я бачив під сонцем, се — наче облуд у володаря:

⁶ Невіжу виноситься високо вгору, а багаті розумом сядять внизу.

⁷ Бачив я рабів — їдуть верхи, а князі йдуть пішки, наче раби.

⁸ Хто копає яму, сам упаде в її; хто валить мур, того вкусить гадина.

⁹ Хто переносить камінне, той може надсадитись, а хто коле дрова, попадає в небезпечність.

¹⁰ Як сокира притупиться та й не погостриш вістря, — треба напружувати сили; розум знає тому зарадити.

¹¹ Укушенне гадини без замови — те саме, що злий язик.

¹² Слово з уст мудрого — пожиток, а уста дурного гублять його самого:

¹³ Перші слова з уст його — дурощі, а кінець бесіди з уст його — безглуздде.

¹⁴ Дурний говорить багачько оттакого: чоловік не знає, що буде, й хто йому скаже, що станеш після него?

¹⁵ Праця дурного томить його; не знає він і дороги в місто.

¹⁶ Горе тобі, земле, як твій царь — хлопець, а князі твої їдять від ранку!

¹⁷ Щастє тобі, земле, як твій царь хорошого роду, а князі твої сїдають їсти певного часу, щоб посилитись, а не пересититись.

¹⁸ Од лінощів похилиться будівля, а через недбалість текти ме дощ у хату.

¹⁹ Бенкетують про веселощі, й вино веселить життє, а срібло за все одвічає.

²⁰ Ба й у думці твоїй не лихослови цареві, й у ложниці твоїй не клени потужних; бо пташка може перенести слово твоє, й крилата переказати мову твою.

11

¹ Пускай твій хліб на пливучу воду*, бо по довгому

* 11:1 Давай убогим.

часі знайдеш його.

² Розділюй часті милостині між семеро чи й восьмеро, бо не знаєш, яка біда складеться тобі на землі.

³ Як у хмарах повно води, вони лити муть дощ на землю, й як дерево впаде, чи то 'к полудню, чи то 'к півночі, воно там і лежати ме, де впало.

⁴ Хто позирає на вітер, тому не сіяти, а хто дивиться на хмари, той не жати ме.

⁵ Так само, як не знаєш вітрової дороги, та як то в утробі в вагітної утворюються кісточки, так не знаєш і творів Божих, а він творить усе.

⁶ З ранку сій насінне твоє й не давай увечері спочивати руці твоїй, бо не знаєш, чи се, чи те буде удатнійше, або чи те, чи се однаково добре буде.

⁷ О, любий сьвіт і весело оку, дивитись на сонце!

⁸ Коли чоловік проживе й многі літа, нехай по всяк день тим веселиться; та нехай тямить на дні темні, що їх буде много, хоч і все, що постане, — марнота.

⁹ Веселися ж, молодику, в молодощах твоїх, попускай серцю твому заживати радощів часу молодощів твоїх, ходи собі за нахилом серця твого й за бажаннями очей твоїх; тільки знай, що за все це Бог тебе на суд поставить.

¹⁰ Проганяй тугу з твого серця й відпихай зло від тіла твого та тям собі, що вік дитинячий і молодощі — марнота!

12

¹ Памятай про твого творця замолоду, покіль не прийшли дні лихі й не настали роки, що про них казати меш: „Не до вподоби вони мені“,

² Покіль не померкли сонце й сьвітло, місяць і зорі, й не насупились хмари по дощі,

³ Тоді, як затремтять сторожі будівлі й хоробрі позгинаються, й мелючі перестануть молоти, бо їх мало зосталось, і запоморочаться ті, що дивляться крізь вікна,

⁴ І зачиняться двері на улицу; замовкнуть жорна; коли вставати муть, як засьпіває півень, а дочки сьпіву помовкнуть;

⁵ І висоти стануть їм страшні, а на дорозі будуть боятись; і зацьвіте дерево мігдалове, й ковалик отяжіє, та й кріп розсиплесь; бо ось відходить чоловік у свою вічну домівку, а плакальники готові вже, провозжати його улицею; —

⁶ Докіль не порвався срібний ланцюжок і не розірвалась золота повязка; не розбився глек над криницею та не полومилось колесо над колодізом;

⁷ І не вернеться персть, у землю чим вона й була; а дух вернеться до Бога, що дав його.

⁸ О, марнота над марнотами, сказав проповідник, все марнота!

⁹ Опріч того, що проповідник був про себе мудрий, навчав він іще й людей знаття. Він розвідував, розбірав і зложив багацько приповістей.

¹⁰ Проповідник старався добірати хороші вискази, й слова правди списав вірно.

¹¹ Слова мудрих — се голки, се гвозди, що добре вбиваються, а хто їх укладає, — від одного пастиря.

¹² Що ж більш сього всього, того остерегайся, мій сину: складанню многих книг — не буде кінця, а й багато читання — втомлює тіло.

¹³ Вислухаймо ж змісту того всього: Бійся Бога й певни заповіді його; в сьому міститься все про чоловіка.

¹⁴ Бог бо судити ме все, що діється; навіть усе втаєне, — чи добре воно, чи лихе.

Біблія в пер. П.Куліша та І.Пулюя, 1905
The Holy Bible in Ukrainian, translated by P. Kulish
and I. Pulyu in 1905

Public Domain

Language: Українська (Ukrainian)

Translation by: Panteleimon Kulish

Contributor: Ivan Semenovych Nechui-Levytsky, Ivan Pavlovych Pulyj

Повідомте про помилки тут: <https://forms.gle/PAo2uKZqCNnoZGDe7>

2024-12-16

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 17 Dec 2024 from source files
dated 17 Dec 2024

1d4fcb6c-e42a-5d5b-a622-85571c976358